

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 5. 3. 2019, č. j. 72 A 67/2017 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 14. 6. 2017, č. j. SMOL/142498/2017/OARMV/DPD/Bat, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 9. 1. 2017 v 18:09 hod. v Olomouci na ulici Tovární, ve směru jízdy od ulice Lipenská k ulici Velkomoravská, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi, registrační značky X, nerespektoval svislé dopravní značení B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h; silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C mu byla naměřena rychlost jízdy 88 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení - 3 km/h).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2017, č. j. KUOK 88825/2017, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů. Neshledal důvodnými námitky poukazující na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Správní orgány nepochybily ani při dokazování. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Správní orgány se řádně vypořádaly s uplatněnými námitkami a jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná. Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle krajského soudu bylo místo spáchání přestupku, jakož i forma zavinění, specifikovány ve výroku dostatečně a v souladu s právními předpisy. Důvodnými neshledal soud ani další žalobní námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami. Ve druhém okruhu námitek namítal vady výroku rozhodnutí prvního stupně. Podle stěžovatele nebylo místo spáchání přestupku vymezeno dostatečně konkrétně, v důsledku čehož není možné učinit jednoznačný závěr o tom, zda skutečně došlo ke spáchání přestupku, který je výrokem žalobci kladen za vinu. Ve třetím okruhu námitek namítal, že správní orgán nijak neodůvodnil formu zavinění. Ve čtvrtém okruhu námitek namítal, že použití měřicího zařízení brání to, že jej vyrobila, jakož i následně ověřila společnost RAMET a. s. Souhrnně stěžovatel polemizoval s argumentací krajského soudu. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[8] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním

pokračování

z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Krajský soud se zabýval i namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí, jakož i námitkami mířícími do nedostatečného, resp. vadného dokazování. K tomu viz stranu 11 až 15 rozsudku. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námityky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). K takovým vadám však v řízení nedošlo.

[10] Ve druhém okruhu námitek stěžovatel poukazoval na vady výroku prvostupňového rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl výrok prvostupňového rozhodnutí zatížen takovými vadami, pro které by bylo nutno přistoupit k jeho zrušení.

[12] Předně není pravdou, že by místo spáchání přestupku bylo ve výroku specifikováno natolik neurčitě, že by nebylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, zda skutečně došlo ke spáchání přestupku, který je kladen stěžovateli za vinu.

[13] V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, zdejší soud uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.“ To vyplývá i z pozdější judikatury (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52), která dodává, že není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na „metr přesně“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku.

[14] Uvedeným požadavkům výroková část prvostupňového rozhodnutí odpovídá. Je v ní uvedeno, že přestupku se stěžovatel dopustil dne 9. 1. 2017 v 18.09 h v Olomouci na ulici *Tovární, ve směru jízdy od ulice Lipenská k ulici Velkomoravská*, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi, registrační značky X, nerespektoval svislé dopravní značení B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h; silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C mu byla naměřena rychlost jízdy 88 km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši - 3 km/h). Nelze přehlédnout ani způsob měření rychlosti, který může bránit (i s ohledem na naměřenou rychlost) přesnější specifikaci místa spáchání přestupku. Místo spáchání přestupku je nadto zachyceno i na fotografii založené ve spisu (která je součástí výstupu z měřicího zařízení, na které jsou uvedeny i přesné souřadnice daného místa). Stěžovatel nepředložil žádný relevantní podklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že se přestupek stal na jiném místě. Z ničeho přitom nevyplývá ani to, že by v daném úseku bylo možno jet rychlostí vyšší. V řízení nadto byli vyslechnuti zasahující policisté, kteří potvrdili, že k přestupku došlo v úseku platnosti dopravní značky B20a s označením nejvyšší dovolené rychlosti 70 km/h (k relevanci výpovědi zasahujících policistů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 71). Soudu nadto není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel neuplatnil shora uvedenou argumentaci bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty. V pozdějším uplatnění takové argumentace lze spatřovat i účelovost (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). S ohledem na výše uvedené nelze krajskému soudu vytýkat, že neshledal vady výroku prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s další argumentací krajského soudu k výroku rozhodnutí, přičemž poukazy na judikaturu neshledává případnými; soud se v nich nezabýval identickou skutkovou situací. S ohledem na specifikaci jednání ve výroku pak není přiléhavý ani poukaz na judikaturu, podle níž nelze provádět podrobnější specifikaci protiprávního jednání až v odůvodnění (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 atp.).

[15] V dalším stížním bodě stěžovatel vytýkal správnímu orgánu, že se nezabýval formou zavinění.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že zákon o přestupcích vyžaduje, aby správní orgán uvedl, zda se účastník řízení dopustil jednání z nedbalosti či úmyslně. Forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí od 1. 10. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 204/2015 Sb., který (vedle jiného) měnil též zákon o přestupcích. V dané věci však správní orgán ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že stěžovatel se jednání dopustil z nedbalosti. Tímto správní orgán dostal shora uvedené povinnosti. Ze zákona přitom explicitně neplyne povinnost správního orgánu specifikovat i formu nedbalostního zavinění. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38). Např. v posledně označeném rozsudku soud uvedl, že: „Podle § 3 zákona o přestupcích [k] odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout

pokračování

do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.“ Krajský soud se pak s ohledem na uplatněné žalobní námitky zabýval i navazujícími otázkami, přičemž jeho argumentaci nepovažuje zdejší soud za natolik vadnou, že by zakládala nutnost zrušení rozsudku krajského soudu.

[17] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že by použití měřicího zařízení bránilo to, že jej vyrobila a ověřila společnost RAMET a. s. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 - 51: „Není důvodná ani námitka stěžovatele ohledně porušení presumpce správnosti ověřovacího listu osvědčujícího funkčnost silničního radarového rychloměru RAMER10C, kterým byla naměřena stěžovateli rychlost porušující zákonný limit. Správnost ověřovacího listu nelze zpochybnit pouhým tvrzením stěžovatele, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. Tento závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu: „pokud stěžovatel namítal, že měřící zařízení nebylo řádně ověřeno (ověření provedl výrobce daného zařízení), konstatuje soud, že ve správním spisu je založen ověřovací list měřicího zařízení, ze kterého vyplývá, že v době měření bylo měřící zařízení řádně ověřeno. [...] Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52). „Ze žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřicího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřicího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s.“ Výše uvedené plně platí i pro nyní posuzovanou věc. Stěžovatel nepředložil žádný podklad, ze kterého by bylo lze dovodit, že měřící zařízení nefungovalo správně, že by ověřovací list neměl být vydán atp. Za této situace je nadbytečné zabývat se polemikou stěžovatele s argumentací krajského soudu stran povahy ověřovacího listu atp. Z ničeho nevyplývá ani to, že by měřící zařízení řádně neměřilo rychlost. Z ničeho nevyplývá ani nepodložená domněnka stěžovatele, že by uložení pokuty bylo v ekonomickém zájmu společnosti RAMET a. s. Stěžovatel nedoložil ani své tvrzení, že by společnost RAMET a. s. ve svých vyjádřeních uváděla, že její rychloměry nejsou schopny změřit rychlost. V dané věci je ve spisu založen ověřovací list měřicího zařízení. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). „Je-li ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Stěžovatel v tomto případě žádné takové důvody neuvedl. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 - 51, či rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). To plně platí i pro nyní posuzovanou věc. Stěžovatelova argumentace byla v rovině obecných spekulací; stěžovatel nepředložil žádný podklad, ze kterého by bylo lze dovozovat nesprávnost provedeného měření rychlosti, resp. nesprávné fungování měřicího zařízení.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich nosné závěry mají oporu v právní úpravě a správním spisu a zdejší soud je přebírá, v důsledku čehož nemohl shledat důvodnou ani polemiku stěžovatele s nimi.

[19] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl nesouhlas stěžovatele a jeho zástupce „s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem.“ (str. 7 a násl. doplnění kasační stížnosti). Uvedenou argumentací se však nezabýval, neboť stěžovatel, resp. jeho zástupce výslovně uvedli, že soud nemá tuto argumentaci považovat za kasační námitku. Z procesní opatrnosti byla uvedená argumentace předložena předsedovi

Nejvyššího správního soudu, který se s ní vypořádal v přípisu ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019 - 12 (který byl doručen zástupci stěžovatele).

V.

[20] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu